

Rebecca Ross

uthless

OWS

KÖNYÖRTELEN
ESKÜK

Dream
válogatás

Ruthless Vows

Két egymástól elszakított, fiatal szerelmes, akiknek az istenek háborújának pusztító viharával kell szembenézniük, hogy visszatálhassanak egymáshoz.

Iris Winnow két hete tért haza megkínzottan és törött szívvel a frontról, a háborúnak azonban még nincs vége. Romannek nyoma veszett, Oath városa pedig továbbra is hitetlenkedve és a borzalmak felett szemet hunyva viszonyul az eseményekhez. Amikor Iris és Attie újabb esélyt kap, hogy Dacre mozgásáról tudósítson, mindketten kapva kapnak a lehetőségen, és ismét nyugat felé veszik útjukat, hátrahagyva a várost, amely lassan darabjaira hullik a háború fenyegetésében.

Roman, Dacre birodalmában ébredve, képtelen felidézni a múltját. Miután biztosítják, hogy emlékei idővel visszatérnek, cikkeket kezd el írni Dacrénak, nem igazán értve a háborúban betöltött szerepét. Ám amikor a szekrényajtón át egy furcsa levél jut el hozzá, Roman levelezésbe kezd a rejtélyes feladóval, és hamarosan válaszút előtt találja magát: álljon ki Dacre mellett, vagy árulja el az istent? És ahogy a napok egyre sötétebbé válnak, Roman és Iris elkerülhetetlenül haladnak egymás felé... és a két fiatal saját szívét és közös jövőjüket teszi kockára, hogy megfordítsák a háború menetét.

Rebecca Ross

a New York Times és a Sunday Times bestsellerszerzője, aki kamaszoknak és felnőtteknek is szánt fantasyregényeket ír. Már több elismert duológia fűződik a nevéhez, mint például a Letters of Enchantment, az Elements of Cadence, és a The Queen-sorozat, valamint két egyrészes regény is, a Dreams Lie Beneath és a Sisters of Sword and Song. Amikor éppen nem ír, akkor a kertjében vadvirágokat ültet és történetötleteket gyűjt. Jelenleg Északkelet-Georgiában lakik férjével és kutyájával.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.rebeccarossauthor.com

www.facebook.com/DreamValogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

„Meglehet, hogy a háború maga a káosz, azonban a Divine Rivals és a Ruthless Vows szimmetriája lenyűgöző.”

New York Times

„Egyszerre boldog és szomorú, durva és bájos. Ami egy átlag háborús fantasynek indult, valami sokkal mélyebb, sötétebb történetté vált, hiszen magával ragadó a stílusa és a történet szövése. Jó és rossz dolgok, nehezebb és könnyedebb pillanatok váltják egymást. Az egyetlen állandó dolog a szeretet erejének kitartása. Gyönyörű történet.” **Amazon**

„A Ruthless Vows még gyengédebb (és gyötrelmesebb), mint az első rész. Az újra felfedezett szerelem és a közösség erejének lenyűgöző története ez. Rebecca Ross ismét bebizonyította, hogy olyan szerző, aki képes valódi varázslatot csempészni a papírra vetett szavakba.” **Goodreads**

„Tizenöt percig csak a falat bámultam, miután befejeztem a könyvet, teljesen lenyűgözött ez a csodálatos történet. Iris és Roman varázslatos szerelmének ereje semmihez sem hasonlítható. A világépítés lenyűgöző és rendkívül alapos. Keserédes, mégis nagyon is tökéletes a befejezése ennek a duológiának.”

Storygraph

Dream
válogatás

Rebecca Ross

 uthless
 OWS

KÖNYÖRTELEN
ESKÜK

— részlet —

Dream
válogatás

Komor találka

A tavasz végre rálelt Oath városára, de még a mindent elöntő napfény sem volt képes megolvasztani az Iris Winnow csontjait maró deret. Tudta, hogy valaki követi őt, ahogy végighaladt a nyüzsgő Broad Streeten, keresztül a villamossíneken és a megviselt macskaköveken. Ellenállt a kísértésnek, hogy hátrapillantson a válla felett, és inkább ballonkabátjának zsebébe kényszerítette kezét, ahogy átlépett egy sor, a járda repedései közül előbújó gaz felett.

A kabát mindössze háromnapos volt, és még mindig olyan illat járta át, mint a boltot, ahol Iris vette – rózsaparfüm és ajándék fekete tea és fényesre csiszolt bőr brouge cipők halovány aromája –, a napok pedig kezdtek valóban túl melegnek lenni ahhoz, hogy szüksége legyen rá munkába menet és onnan jövet. Ám azon kapta magát, szereti, ha egy kabát öve feszül a derekára, mintha páncélt viselne.

Kirázta a hideg, ahogy átküzdötte magát a pékség ajtajában összegyűlt tömegen, remélve, hogy az őt követő személy majd szem elől veszíti a reggeli buktájukat beszerző

emberek áradatában. Eltűnődött rajta, vajon Forest-e az, aki követi. Erre a gondolatra rögvest jobban érezte magát, aztán meg a végletekig rosszabbul. A bátyja már korábban is tett ilyet, még Avalon Bluffban. Ami azt illeti, Forest akkor *napokon* keresztül figyelte őt a megfelelő pillanatra várva, és a lányt még mindig rosszullet kerülgette, valahányszor ez az eszébe jutott.

Iris egy pillanattal sem bírta tovább. Hátrapillantott a válla felett, mire a szél pár hajtincset az arcába fűjt.

Schol sem látta a bátyját, viszont Forest többé már nem volt az a könnyedén kacajra fakadó, szeretetteljes fiú, mint mielőtt beállt Enva seregébe. Nem, a háború otthagytá rajta nyomát, megtanította rá, hogyan közlekedjen a lövészárkokban, hogyan süsse el pisztolyát, és hogyan oszonjon át a senki földjén az ellenség területére. A háború mély sebeket ejtett rajta. És ha ma reggel Forest követte őt, az azt jelentette, hogy a fiú még mindig nem bízott benne.

Továbbra is azt hitte, hogy Iris elmenekül majd előle, hogy búcsú nélkül itthagya őt és Oatht.

Azt akarom, hogy bízz bennem, Forest.

Iris nyelt egyet, majd sietős léptekkel ment tovább. Elhaladt az épület előtt, amiben egykoron dolgozott, aminek ötödik emeletén kapott helyet az *Oathi Közlöny* szerkesztősége, az a hely, ahol először találkozott Romannel, akit kezdetben arrogáns, a felsőbb osztályhoz tartozó sznobnak tartott. Az a hely, ahol a szavai először otthonra leltek az újságban, ahol megismerte a riporter munká izalmát.

Iris elhaladt a súlyos üvegajtók előtt, miközben ujjbegyét végighúzta a gyűrűsujján viselt gyűrű ívén. Ráfordult egy csendesebb mellékutcára, és a fület hegyezte, hátha léptek zaját hallja a háta mögül. Azonban a villamosok csengője és a sarkon álló árusok így is túl zajosak voltak, ezért Iris merészen úgy döntött, átvág egy sikátoron.

Furcsa, girbegurba utca volt, amin a legtöbb jármű nem tudott úgy végighaladni, hogy ne veszítette volna el egyik visszapillantóját. Egy macskaköves út, ahol még

mindig lehetett érezni a mágiát, amikor az ember átlépett egyes küszöbökön, vagy felpillantott a csillogó ablakokra, vagy áthaladt az árnyakon, amik, nem számít, milyen ragyogón sütött a nap odafenn az égen, soha el nem tűntek.

Iris megtorpant, amikor a fehér téglafalon merész, vörös festékekkel írt szavakat pillantott meg.

Az isteneknek a sírban a helye.

Nem most először botlott bele ebbe a szlogenbe. A múlt héten egy katedrális oldalára és a könyvtár ajtajára felfestve is látta. A szavak mindig vörösek voltak, olyan rikítók, mint a vér, és gyakran egyetlen név követte őket: *Enva*. Már hetek óta senki sem látta az istennőt. Többé nem hívta dalával háborúba az embereket, arra ösztönözve őket, hogy álljanak be a seregbe, és harcoljanak. Iris néha eltűnődött rajta, Enva vajon egyáltalán a városban volt-e még, bár hébe-hóba akadtak olyanok, akik állították, látták őt. Ami pedig azt illeti, hogy ki írta ki ezt a baljós szöveget mindenfelé a városban... Irisnek fogalma sem volt, de úgy tűnt, létezik egy csoport, amely egyetlen élő istenséget sem akar látni Cambriában. És ebbe Dacre is beletartozott.

Iris folytatta útját, bár közben a hideg futkározott a hátán. Már majdnem elért a *Tintafoitos Hírvivőig*, amikor engedélyezett magának egy utolsó pillantást a háta mögé.

Valóban volt valaki az utca végén, azonban az illető megpördült, és elbújt az egyik ajtó árnyai közt, így Iris még a testalkatát sem tudta szemügyre venni, nemhogy az arcát.

A lány libabőrös karját dörzsölgetve felsóhajtott. Időközben elért a céljához, és ha *valóban* Forest volt a sarkában, akkor beszél vele később, amikor majd hazaért a lakásukba. Ez a beszélgetés egy egész hete érett, miután egyiküknek sem fűlött hozzá igazán a foga, hogy neki kezdjen.

Iris beslisszant a faajtón, bakancsa kopogott az előtér fekete-fehér csempéin. Ahogy lement a lépcsőn, érezte,

ahogy megváltozik a hőmérséklet, miközben a villanykörtek halovány fénygyűrűt rajzoltak fölé. Egy újabb ok arra, miért is volt ildomos egész évben viselnie a ballonkabátját.

A *Tintafojtos Hírvivő* szerkesztősége egy ősrég épület pincéjében kapott helyet, ahol iratokkal telepakolt tölgyasztalaival, rézcsövekkel végigfuttatott plafonjával, csupasz, repedésektől huzatos téglafalaival, és azzal, ahogy a sárgaréz olvasólámpák fénye körberajzolta a táncoló cigarettafüstöt, és megcsillant az írógépek billentyűin, gyakran érződött úgy, mintha örök ősz honolna. Sötét, mégis otthonos hely volt, Iris pedig a levegőt gyengéden kifújva lépett a helyiségbe.

Attie már ott ült a közös asztaluknál, és éppen szórakozottan bámulta az írógépét. Kecses, barna kezében törött peremű teáscsészét tartott, szemöldökét pedig mélyen gondolataiba feledkezve összehúzta.

Iris levette a ballonkabátját, és a széke támlájára terítette. Még mindig azt a bokaíig érő, fűzős bakancsot viselte, amit akkor kapott, amikor kiment a frontra, mert sokkal egyszerűbb volt járni benne, mint abban a magas sarkúban, amit egykoron a *Közlöny*-nél hordott. A bakancs nem illett a skótkockás szoknyához és fehér blúzhoz, amit viselt, de amíg Iris jó cikkeket írt a lapjába, nem úgy tűnt, mintha Helena Hammondot zavarná szedett-vedett öltö-zete.

– Reggelt! – köszönt neki Attie.

– Reggelt! – visszhangozta Iris, ahogy helyet foglalt. – Szép időnk van ma.

– Ami azt jelenti, hogy mire indulunk haza, tombolni fog a vihar – felelte erre Attie gunyorosan, majd kortyolt egyet a teájából. De aztán gyengéddé váló hangon, sutogva megkérdezte: – Van bármi hír?

Iris tudta, mire utal Attie. Roman felől érdeklődött. Afelől, hogy Irisnek sikerült-e bármit megtudnia a hollétéről vagy a foglalatáról.

– Nincs – felelte Iris összeszoruló torokkal. Számos telegrammot szétküldött, mióta visszatért Oathba. Nyilakként lőtte ki őket a sötétbe olyan vasútállomásoknak, amik a fronthoz való közelségük ellenére továbbra is működtek.

*ELTUNT SZEMELY RIASZTAS STOP ROMAN C KITT
STOP FEKETE HAJ KEK SZEM HADITUDOSITO
STOP UTOLJARA AVALON BLUFFBAN LATTAK STOP
KERESSE I WINNOW-T AZ OATHI TELEGRAM IRODAN
KERESZTUL STOP*

Iris egyelőre még egyetlen választ sem kapott, de mégis mi másra számított? Manapság rengeteg eltűnt katonára és civil után kutattak; inkább elterelte figyelmét az írógépe előkészítésével, ami igazából nem is az övé volt, hanem egy feles darab, amit a *Hírvivő* kölcsönadott neki. Régi masina volt – a szóközbillentyű elkopott a számtalan rajta valaha dolgozó hüvelykujjtól, és volt pár billentyűje, ami előszeretettel ragadt be, temérdek hibát idézve elő. Iris még próbálta szokni, miközben egyre csak a mágikus írógép után sóvárgott, amit még a nagymamájától kapott. Az után, ami Romanhez kötötte őt. A Harmadik Alouette után.

Befűzött egy tiszta lapot a görgőbe, de a fejében közben a saját gépe járt, és azon merengett, merre lehet. Amikor legutoljára látta, a Marisol panziójában lévő szobájában volt. És bár a panzió csodával határos módon túlélte a bombázást, nem lehetett tudni, hogy Dacre és serege mit tettek a várossal, miután elfoglalták. A Harmadik Alouette talán még mindig ott volt a szobájában, érintetlenül, hamuval fedve. Talán Dacre egyik katonája ellopta, és most gaz levelezésre használta, vagy talán csillogó darabokra verte az utcán.

– Jól vagy, kölyök? – törte meg Helena Hammond hangja a pillanatot, mire Iris felnézett, és látta, hogy

főnöke ott áll az asztala mellett. – Egy kicsit sápadtnak tűnsz.

– Igen, csak... gondolkodtam – felelte Iris, ajkán halovány mosollyal. – Elnézést!

– Semmi szükség a bocsánatkérésre. Nem akartam megzavarni az elmélkedésedet, azonban van számodra egy levelem. – Helena szigorú arcára mosoly ült ki, ahogy nadrágja zsebéből előhúzott egy gyűrött borítékot. – Valaki olyantól jött, akiről, úgy hiszem, örömmel hallasz.

Iris, képtelenül arra, hogy véka alá rejtse lelkesedését, kikapta a levelet Helena kezéből. Biztos Roman felől érkeztek hírek, a gyomra pedig görcsbe rándult a reménnytől és a rémülettől, ahogy feltépte a borítékot. Először meglepte, milyen hosszú az üzenet – túl terjengős ahhoz, hogy telegram legyen –, majd remegve kifújta a levegőt, ahogy olvasni kezdte:

Legdrágább Iris!

Elmondani sem tudom, mennyire megkönnyebbültem (amely érzés továbbra is kitart!), amikor hallottam, hogy biztonságban visszatértél Oathba! Biztos vagyok benne, hogy Attie már elmesélte neked, mi történt Avalon Bluffban azon a szörnyűséges napon, de addig vártunk rád és Romanre a teherautónál, ameddig csak tudtunk. És még így is, a szívem mintha darabokra tört volna, amikor nélkületek hajtottunk el, és másra sem voltam képes, mint imádkozni, hogy rendben legyetek, és hogy megtaláljuk a módját, hogy ismét egymásra leljünk.

Helena írt nekem, és mondta, hogy Romanról továbbra sincs hír. Annyira sajnálom, drága barátom! Azt kívánom, bárcsak lenne valami, amivel enyhíthetnék az aggodalmon, ami minden bizonnyal gyötör. Tudd, hogy mindig szívesen látunk itt, a hűgom River Down-i házában. Alig pár órányira vagyunk

Oathtól, és akad hely neked meg Attie-nek is, ha szeretnétek meglátogatni.

Addig is lélekben veled vagytok. Hiányzol! Barátod,
Marisol

Iris kipislogta szeméből a könnyeket, majd visszacsúsztatta a levelet a borítékba. Még csak két hét telt el, amióta utoljára látta Marisolt. Két hét, amióta mind együtt voltak a panzióban. Két hét, amióta hozzáment Roman C. Kithoz a kertben.

Két hét egyáltalán nem volt sok idő – Iris térdén és karján még mindig halovány véraláfutások és sebek látszódtak, miután átmászott a romokon és a gázfelhőn. Még mindig hallotta a robbanó bombák dörgését, érezte, ahogy a föld megremeg a talpa alatt. Még érezte Roman lélegzetét a hajában, ahogy a fiú a karjai közt tartotta őt, mintha soha, semmi sem állhatna közük.

Két hét mindössze egy lélegzetvételnyi időnek tűnt – Iris lelki sebei még olyan frissek voltak, hogy mindez akár tegnap is történhetett volna –, és mégis itt, Oathban, olyan emberek által körülvéve, akik úgy éltek életüket, mintha minden rendben lenne, mintha nem tombolna a háború kinn nyugaton... mindezek közepette azok az Avalon Bluffban eltöltött napok olyannak tűntek, mint egy lázálom. Vagy mintha évek teltek volna el azóta, Iris emlékezete pedig olyan sokszor visszatért azon pillanatokhoz, hogy szépiaszínre fakította őket a kor és az elnyűttség.

– Akkor gondolom, Marisol jól van? – kérdezte Helena.

Iris bólintott, majd a borítékot az egyik az asztalán lévő könyv alá csúsztatta.

– Igen. Meghívott engem és Attie-t, hogy látogassuk meg őt és a húgát.

– Nemsokára szaván kéne fognunk – mondta Attie.

Hát persze, gondolta Iris. Attie már járt River Downban. Elvitte oda Marisolt (meg mellette még egy folyton

nyávogó, Orgona nevű macskát), hogy ezzel teljesítse a Keegannek tett ígéretét. Keegan, Enva haderejének századosa pedig egy újabb személy volt, akiért Iris aggódott. Nem tudta, Marisol párja vajon túlélte-e az Avalon Bluff-i csatát.

Iris már éppen felelni készült, amikor a szerkesztőség egyszer csak elcsendesedett. Az egyik lámpa megvillant, mintha így akarta volna figyelmeztetni őket, majd az írógépek billentyűinek egyenletes kattogása a semmibe veszett, mígnem olybá tűnt, mintha a *Hírvivő* szíve felhagyott volna a dobogással, és néma mozdulatlanságban állna. Helena összehúzta a szemöldökét, és az ajtó felé fordult, Iris pedig követte tekintetét, ami a téglából rakott szemöldökfa alatt álló férfit meredt.

Az idegen magas és vékony volt, háromrészes, tengerészék öltönyt viselt, aminek mellső zsebébe vörös kendőt tűzött. A korát nehéz lett volna megtippelni, de fakó arcát ráncok barázdálták. Összeszorított ajka felett bajusz kapott helyet, apró, bogárszerű szeme pedig obszidiánfeketén ragyogott a gyenge fényben. Őszülő haja pomádével volt hátrafésülve keménykalapja alatt.

Iris először nem ismerte fel. Eltűnődött rajta, vajon nem ez a férfi követte-e őt reggel, de aztán észrevette a mögötte a folyosón álló, izmos karjukat a hátuk mögött összefogó két testőrt.

– Verlice kancellár – mondta Helena óvatosan. – Mi hozta a *Tintafoltos Hírvivő*höz?

– Egy magánügy – felelte a kancellár. – Válthatnék önnel pár szót?

– Igen. Erre legyen kedves! – Helena az asztalok közt szalalozva megindult az irodája felé.

Iris figyelte, ahogy Verlice kancellár követi őt, elhaladtában végighordozva tekintetét a szerkesztőkön és rovatvezetőkön. Szinte már úgy tűnt, mintha keresztléne rajtuk, vagy talán mintha keresne valakit, a lány szíve pedig kihagyott egy ütemet, amikor a kancellár feléje pil-

lantott, és egyenesen a szemébe nézett a helyiség túlsó feléből.

Kifürkészhetetlen tekintetével egy hosszú pillanatig szemlélte őt, majd Attie felé fordult. Aztán a kancellár végre elért Helena irodájáig, és így, a küszöbön átlépve, kénytelen volt megtörni a szemkontaktust. Helena becsukta mögötte az ajtót – a két testőr őrszemként a folyosón maradt, megakadályozva, hogy bárki is belépjen a szerkesztőségbe, vagy távozzon onnan.

A *Tintafoltos Hírvivő*t lassan ismét megtöltötte a munka zsongása. A szerkesztők újra nekiláttak vörös töltőtollaikkal javítani az előttük heverő papírhalmokat, a rovatvezetők folytatták a gépelést, a teatálalótól és a telefontól asz-szisztensek rohángáltak, gőzölgő csészéket és lefirkantott üzeneteket hurcolva az egyes asztalokhoz.

– Szerinted mi lehet ez az egész? – suttogta Attie, fejét Helena irodájának ajtaja felé fordítva.

Iris kirázta a hideg. Ismét felöltötte a ballonkabátját, aminek övét szorosra húzta a derekán.

– Nem tudom – felelte szintén suttogva. – De annyi biztos, hogy semmi jó.

Tíz perccel később feltárult az iroda ajtaja.

Iris tekintetét a papírlapra és a tintával az imént rávetett szavakra szegezte, elmerülve írógépének ritmusában, de a szeme sarkából így is látta a kancellárt. Az ráérősen haladt keresztül a helyiségen, a lány pedig ismét magán érezte a tekintetét, mintha a férfi őt és Attie-t méregette volna.

Iris összeszorította a fogát, állát meg lehajtotta, hogy haja az arca köré hulljon, pajzsként állva közé és a kancellár tekintete közé.

Fellélegzett, amikor Verlice és a két testőre a lépcsőn felmenve távozott, a kancellár kölnijének bűzös fellege azonban úgy megült a teremben, mint a köd. Iris már éppen fel akart állni, hogy töltsön magának egy csésze teát,

és remélhetőleg kiöblítse a kellemetlen ízt a szájából, amikor meglátta, hogy Helena neki integet.

– Iris, Attie! Beszélnem kell veletek.

Attie felhagyott a gépeléssel, és egyetlen szó nélkül talpra pattant, mintha végig erre várt volna. Közben azonban az ajkát harapdálta, amiből Iris tudta, hogy barátja éppen olyan ideges, mint ő maga. Bármit is közölt a kancellár a főnökükkel, annak minden bizonynyal hozzájuk volt köze. Iris követte Attie-t Helena irodájába.

– Üljetek csak le! – mondta Helena, miközben ő is helyet foglalt az asztala mögött.

Iris becsukta az ajtót, majd elhelyezkedett az elnyűtt bőrkanapén, közvetlen Attie balján. Ellenállt a kísértésnek, hogy megropogtassa az ujjait, és várta, hogy Helena megtörje a csendet.

– Van rá bármi tippetek, miért látogathatott el hozzánk a kancellár? – szólalt meg végül Helena; a hangja furcsán nyugodt és hűvös volt. Mint a jégpáncél alatti víz.

Attie oldalvást Irisre pillantott. Ő is ugyanarra a következtetésre jutott, Iris látta a szemében – a nyűgöt, az aggodalmat, a düh villanását.

– Nem tetszettek neki a cikkeink – jelentette ki Iris. – Azok, amiket ön Clover Hill és Avalon Bluff evakuálásáról, lebombázásáról és elgázosításáról közölt.

Helena egy szál cigaretta után nyúlt, majd felsóhajtott, és egy papírkupacra pöckölte.

– Nem, valóban nem tetszettek neki. Tudtam, hogy nem fognak, mégis lehoztam őket.

– Nos, igazából nem is kell, hogy *tetszenek* neki, nem igaz? – emelte fel Attie a kezét frusztráltan. – Mivel Iris meg én csakis az igazat írtuk.

– Verlice nem így látja a dolgokat. – Helena gesztenyebarna haja petyhüdten hullott a szemöldökére. A szeme alatt halovány lila foltok látszódtak, mintha nem aludt volna. Szeplői, csakúgy, mint az arcán húzódó heg, szinte virítottak sápatag bőréen.

– Akkor hát hogy látja őket? – kérdezte Iris a jegygyűrűjét csavargatva.

– Szerinte pánikot keltünk, és propagandát terjesztünk. Úgy gondolja, csak az eladásokat próbálom növelni az ilyen szalagcímekkel.

– Ez nevetséges! – kiáltott fel Attie. – Iris és én *a saját szemünkkel láttuk* az Avalon Bluff elleni támadást. Mi csak tesszük a dolgunkat riporterként. Ha a kancellárnak bármi baja van ezzel, akkor egyértelműen Dacre mellett áll.

– Tudom – mondta Helena gyengéden. – Higgy nekem, kölyök! Tudom. Ti csakis az igazat írtátok. Azt írtátok le, amit átéltetek, bátran és őszintén, pont, mint ahogy azt kértem is tőletek. És igen, valóban úgy tűnik, hogy a kancellárt bizonyos szálak fűzik Dacréhoz, hogy hajlandó úgy táncolni, ahogy az isten fűtyül. Ami el is vezet a következő mondandóhoz: Verlice szerint igyekszem bajt keverni azzal, hogy ráijesztek az emberekre, és feldühítem őket. Minket okol a mostani, *Az isteneknek a sírban a helye* vandalizmusért, amit, mint kiderült, ma reggelre nagy, merész betűkkel az ő kocsifelhajtójára is felfestettek.

Iris megfeszítette a kezét. Emlékezett rá, hogy a reggeli sétája során ő is látta ezt a vakmerő szlogent.

– Az embereknek jogában áll, hogy meglegyen a saját véleményük és hitük az isteneket illetően, akár követik őket, akár nem. Efelett nincs hatalmunk.

– Én is pont ezt mondtam Verlice-nek – mondta Helena. – Amivel ő nem ért egyet.

– Akkor ez most mégis mit jelent ránk nézve? Azt akarja, hogy többé ne írjunk a háborúról? Tegyük úgy, mintha az istenek nem is léteznének?

– Persze, hogy nem! – horkantotta Helena. Dacossága azonban alábbhagyott, ahogy folytatta: – És nem akarom ezt kérni tőletek, mert több szörnyűségen mentetek keresztül, mint amit itt bárki képes lenne elképzelni. Éppen csak most tértetek vissza. De ha Dacre olyan feszített

tempóban halad kelet felé, mint ahogy azt Avalon Bluffnál is láttatok... akkor arról tudnunk kell, főleg, ha a drága jó kancellárunk valóban egy követ fűj vele. Tudnunk kell, mennyi időnk van, mielőtt az isten elérné Oatht, és hogy mit tehetünk, hogy felkészüljünk rá.

Iris szívverése felgyorsult. Üresnek érezte magát, mióta visszatért a városba. Aludt, de nem álmodott. Evett, de nem ízlelt. Írt három mondatot, aztán kitörölt kettőt, mintha nem tudná, hogyan is haladjon tovább.

– Azt akarja, hogy visszatérjünk a frontra – jelentette ki levegő után kapva.

Helena összehúzta a szemöldökét.

– Igen, Iris. De nem pont úgy, mint korábban tettétek, mivel Marisol többé már nincs Avalon Bluffban.

– Akkor hát hogyan? – kérdezte Attie.

– Még dolgozom a részleteken, úgyhogy jelen pillanatban nem tudom elmondani. – Helena a hajába túrt, mire az még petyhüdtebb és kócosabb lett, mint addig volt. – És nem akarom, hogy most rögtön válaszoljatok. Ami azt illeti, azt akarom, hogy vegyétek ki a délutánt. Azt akarom, hogy *komolyan* gondoljátok át ezt, akárcsak azt, mit is jelent számotokra, és ne egyszerűen azt feleljétek nekem, amit szerintetek hallani *akarok*. Értve vagytok?

Iris bólintott, miközben a gondolatai rögvest Forest felé kalandoztak. A bátyja nem akarja majd, hogy elmenjen. A rettegéstől gombóc nőtt a torkában, miközben elképzelte, ahogy közli vele a híreket.

Attie-re pillantott, mivel nem tudta, barátnőjének mi jár a fejében.

Mert az az igazság, hogy Attie-nek ott volt az öt fiatalabb testvére és a szülei, akik szerették őt. Korábban nagy presztízsszerű órákra járt az Oathi Egyetemen. Őt számtalan szál kötötte ide, miközben Irist mindössze csak egy. Emellett azonban Attie zenész is volt, aki a pincében rejtette a hegedűjét, dacolva a kancellár törvényével, ami kimondta, hogy minden húros hangszert be kell szolgá-

tatni. Előfizetett a *Tintaoltos Hírvivőre* a beképzelt, öreg professzora nevében, mert a férfi egyszer azt mondta neki, hogy semmire sem megy majd az írással.

Attie sosem volt az a fajta, aki hagyja, hogy a Verlice kancellárhoz vagy a szűklátókörű professzorához hasonlóké legyen az utolsó szó.

És, Iris kezdett gyors iramban ráébredni, ő sem ilyen ember volt.

* * *

Mire Iris elérte a folyómenti parkot, az égen már sötét fellegek gyülekeztek. A sarki kávézónál búcsúzott el Attie-től, miután, megfogadva Helena tanácsát, megosztottak egy kései reggelin. Attie szerette volna ismét bejárni az egyetem udvarát, mielőtt hazaindul a szülei házába, Iris pedig el akart látogatni a parkba, ahol ő és Forest olyan sok időt töltöttek kisebb korukban.

Iris rálépett egy mohás kőre, miközben az egyik kezében tartott írógéptok a vállát húzta. Tekintetét a sebesen zúgó, sekély patak felé fordította.

A tekergőző part mentén ferde fűz- és nyírfák nőttek, a levegő párás és édeskés volt. Furcsa, mennyire távolinak tűnt ez a hely a várostól; a villamosok csengése és a kocsik püfögése és a számtalan hang a messzeségbe vészett. Iris egy pillanatra el tudta képzelni, hogy éppen kilométerekre van Oathtól, elrejtve valahol az idilli vidéken. Letérdelt, hogy összegyűjtsön pár folyami kavicsot, ujjait a víz hirtelen hidege csipkedte.

Évekkel ezelőtt Forest egy apró csigára lelt a kövek közt, amit aztán Irisnek adott. *Morgie*, a kislány így nevezte az állatot, amit aztán kiskedvencként nagy büszkén hazavitt.

Iris elmosolyodott, azonban az emlék pengeéles volt, és úgy metszette a tüdejét, mint egy üvegcserep.

Ha túl sokat látsz, a végén még ráunsz a szomorú csigás történeteimre, írta egyszer Romannek.

Lehetetlen, felelte erre kedvese.

Iris engedte, hogy a kövek kiessenek a kezéből, aztán nézte, ahogy a vízbe csobbannak. A feje felett megdörrent az ég, a szél pedig megzörgette a fák lombját. Az első esőcseppek Iris vállára hullottak, majd könnyek módjára leperregtek a ballonkabátjáról.

Sietős léptekkel megindult hazafelé, miközben az eső úgy igazán rákezdett. Mire elért az épületig, ahol a lakásuk volt, a haja már teljesen elázott, de legalább az írógép tokja vízálló volt. Általában nem hurcolta haza magával a szerkezetet este munka után, de idővel kitapasztalta, hogy nem szeret nélküle lenni. Jobb, ha kéznél volt, hátha pont az éjszaka közepén szállja meg az ihlet.

Iris a fémfokokon dobogó bakancssal felsietett a külső lépcsősoron a második emeletre, de aztán hirtelen megtorpant, amikor látta, hogy lakásának ajtaja résnyire nyitva van. Amikor reggel munkába indult, Forest még otthon volt, a kanapén ült, és éppen az egyik régi cipőjét fényezte. Olybá tűnt, nem nagyon akaródzik neki elhagyni a lakásukat; Iris sejtette, hogy talán amiatt aggódhat, hogy valaki majd felismeri őt, és azt hiszi, dezertált a seregből. A helyzet ennél jóval bonyolultabb volt, de a legtöbben Oathban nem értették, mi is zajlik a fronton valójában.

– Forest? – szólta Iris, közelebb lépve az ajtóhoz. Egy lökéssel szélesebbre tárta, hallgatva, hogy nyikorognak a zsanérok. – Forest, te vagy az?

Nem érkezett válasz, Iris azonban látta, hogy meleg és lágy fényt vetve ég odabenn a lámpa. Valaki volt az otthonában, és ettől végigfutott a hideg a gerincén.

– Forest? – szólta ismét, de válasz most sem érkezett. Csípős illatú füstszalag tekergett a levegőben, majd halani lehetett, ahogy valaki megmoccan.

Iris átlépett a küszöbön.

A nappaliban, a lánytól alig pár lépésre, egy magas, idősebb, borjúbőr kabátot és sötét öltönyt viselő férfi állt.

Iris még sosem találkozott vele, de abban a pillanatban tudta, hogy ki az, amint találkozott a tekintetük. A hideg továbbkígyózott a testében, a vére mintha jéggé vált volna.

A férfi, mintha harcra készülne, szívott egy utolsót a szivarjából – a tekert dohány felizzott, ahogy leeresztette a szája elől.

– Üdvözlöm, Miss Winnow! – mondta a férfi mély hangon. – Hol van a fiam?

Megigéző szavak

Iris nem így képzelte az első találkozását Roman apjával.

Ami azt illeti, arra számított a *legkevésbé*, hogy pont így kerül rá sor. Nem a szomorú kis lakásán kellett volna megtörténnie, a foltos tapétával és az ütött-kopott bútorokkal és a karcos padlóval – ami mind fájó emlékeztető volt arra, hogy Iris a munkásosztályba tartozott, míg Kitték nem. Nem akkor kellett volna megtörténnie, amikor ápolatlan, és bőrig áztatta az eső, amikor fáj a szíve, és magányos.

Nem, úgy képzelte el, hogy majd a legjobb ruháját viseli, a haja be lesz göndörítve és gyöngyös csatokkal hátrafogva, miközben ujjait összefűzi Romanéivel. Hogy a találkára Kitték tágas kúriájában kerül sor, a város északi csücskében, talán kinn a napfényes kertben, és hogy Roman csípős nyelvű nagyija és lágyszívű édesanyja majd teával és háromszög alakúra vágott szendvicsekkel kínálják.

Így hát rettentő kijózanító volt rádöbbenni arra, hogy a valóság mily ritkán illeszkedik az ilyen álmokhoz. Hogy

mennyire lehetetlen az a jelenet, amit Iris megfestett a képzeletében. Ennek ellenére úgy kihúzta magát, mintha a gerince vasból lett volna, és nem volt hajlandó elsőként elfordítani a tekintetét.

– Jó napot, Mr. Kitt! – mondta. – Nem számítottam önre.

– Bocsásson meg, hogy így váratlanul megjelentem – felelte a férfi, bár Iris látta rajta, hogy egy cseppet sem bánja a dolgot. – Ahogy azt mostanra már minden bizonynyal tudja... a fiam nem jeleskedik éppenséggel abban, hogy tájékoztasson a hollétét illetően, márpedig haza kell jönnie.

Haza.

A szó nyilvánvaló módjára csapódott a lányba, Iris pedig nem felelt rögtön, hanem előbb vett egy mély lélegzetet, letette az írógéptokját, és levette a ballonkabátját, a legközelebbi szék támlájára fektetve azt. Hála az isteneknek, hogy időközben visszakapcsolták az áramot, és hogy visszatértük óta Forest a lakás takarításával foglalta le magát. A nappalit többé nem borították borosüvegek. Volt étel a konyhában és csapvíz a mosdóban, bár a hely továbbra is olyan furcsának érződött az édesanyja nélkül.

Iris száműzte ezen gondolatokat. Egy olyan dilemmával kellett szembenéznie, amire nem volt felkészülve. Nem tudta, mit mondjon el Mr. Kittnek Romanról, vagy hogy a férfinak egyáltalán miről van tudomása. Nem tudta, mit biztonságos megosztania, és hogy mit kéne eltitkolnia.

Próbálta elképzelni, Roman mit szeretne, de erre görcsös fájdalom hasított a mellkasába.

– Megkínálhatom egy csésze teával, Mr. Kitt? – kérdezte.

– Nem. Hallotta, amit kérdeztem?

– Hát persze, hogy hallottam. Nem tudja, merre lehet a fia, de úgy hiszi, hogy én tudom.

Mr. Kitt hosszú, feszültséggel teli másodpercekig egy szót sem szólt. Csak nézte őt, Iris pedig rákényszerítette

magát, hogy állja a tekintetét. Nem volt hajlandó hatalmat adni neki itt – nem volt hajlandó megriadni és félrenézni, mintha a férfi az uralma alá hajtotta volna ezt a helyet.

Iris látta a hasonlóságot kettejük közt – Roman és az apja közt. Mindketten magasak és széles vállúak voltak, dús, fekete hajjal és búzavirágkék szemmel. Éles ívű állkapoccsal és metszett járomcsonttal bírtak, bőruk pedig hajlamos volt a pirulásra. Iris emlékezett rá, hogy mindig látta, ha Roman zavarban volt, vagy feszengett, vagy dühbe gurult, mert az arca kivétel nélkül mindig elvörösödött, és ettől olyan megnyerően festett. Mr. Kitt orcája azonban a sokévnnyi dohányzástól és ivászáttól volt vörhenyes.

A férfi ismét szívott egyet a szivarjából, mire a füst fodorózni kezdett körülötte. Talán nem volt kedvére, ahogy Iris vizslatta őt, vagy talán nem számított rá, hogy a lány ilyen makacs lesz. Irist őszintén nem érdekelte, de attól még egész testében megfeszült, amikor Mr. Kitt a zakója belső zsebéhez nyúlt.

– Először nem értettem – kezdte, a feszültség pedig elszállt Iris csontjaiból, amikor a lány rájött, hogy Roman apja csak egy összehajtogatott újságot húz elő kabátjának árnyai közül. De aztán a padlóra hajította kettejük közé, és Iris lepillantva látta, hogy a *Tintafoltos Hírvivő* egyik példánya az. Elolvasta a címlapon virító szalagcímet, és szíve összerándult az ismerős szavak láttán; olyan volt, mintha megpillantotta volna az arcát egy tükörben.

**DACRE LEBOMBÁZZA AVALON BLUFFOT,
ELGÁZOSÍTTJA A LAKÓKAT ÉS A KATONÁKAT AZ
UTCÁN írta TINTAFOLTOS IRIS**

– Nem értettem – folytatta Mr. Kitt –, a fiam miért adna fel mindent, hogy egy kétes hírű botránylapnak dolgozzon kinn a fronton. Hogy miért adná fel az *Oathi Közlönnynél* betöltött állását. Hogy miért bontaná fel az el-

jegyzését egy gyönyörű, eszes ifjú hölgygel. Hogy miért ellenkezne velem, és törné össze másodjára is az édesanyja szívét. Egyszerűen képtelen voltam megérteni, egészen addig, amíg el nem olvastam az ön első cikkét a *Hírvivő*-ben, amikor is egyszerűen minden értelmet nyert.

Iris nem moccant, még csak levegőt sem vett. A bátorsága semmivé foszlott, amikor megérezte, hogy Mr. Kitt alaposan kigondolt csapdát állított neki, a szája pedig kiszáradt, ahogy várta, hogy a férfi kifejtse a mondandóját.

Roman apja mosolyogva pillantott le a lapra, a szalagcímre, ami Irisé volt. A tintával vetett szavakra, amiket ő írt. A borzalomra, amin átesett, amit kis híján túl sem élt. Amikor azonban Mr. Kitt ismét a szemébe nézett, Iris látta a tekintetében az alig kendőzött haragot és megvevést.

– Tudja, Miss Winnow... Romant mindig is vonzották a szavak és a történetek. Egészen kislegény kora óta folyton beszökdösött a könyvtárba, hogy könyveket csenjen el a polcokról. Ezért is adott neki az anyósom egy írógépet a tizedik születésnapjára, mert hogy a fiam arról ábrándozott, hogy majd „szerző” lesz. Hogy majd valami olyasmit ír, ami sokat jelent másoknak. Ezért is akart egyetemre menni, és arra a badarságra pazarolni az idejét, hogy mások gondolatait elemezgesse, és megpróbálja papírra vetni a sajátjait.

Iris érezte, hogy a bőrét forróság lepi el.

– Mit akar ezzel mondani nekem, Mr. Kitt?

– Azt akarom mondani, hogy a szavai megigézték őt. És hogy el kell eresztenie.

Irisnek úgy kellett elfojtania a kikíváncozó kacajt. Mivel ahogy a fülsüketítő csend betöltötte a szobát, látta, hogy Mr. Kitt halálosan komolyan beszél.

– Ha a szavaim megigézték a fiát, akkor jobb, ha tudja, hogy az ő szavai éppen ilyen varázssal bírnak felettem – mondta, miközben reflexszerűen ismét megérintette a jegygyűrűjét.

Az emlékei a felszínre törtek, azzal fenyegetve, hogy megfullasztják őt.

Iris már vagy százszor újraélte őket, mintha csak a gyűrrűhöz kapcsolódtak volna. A pillanatot, amikor Roman az ujjára csúsztatta a karikát. Hogy a csillagok éppen kezdtek fellobbanni az égen, miközben a virágok megédesítették körülöttük a szürkületet. Hogy Roman miképp mosolygott rá könnyeinek fátylán át. És hogyan suttogetta nevét a sötétben.

Nyughatatlan mozdulata az ujjára irányította Mr. Kitt figyelmét. Iris látta, ahogy megakad a szeme a gyűrű csillogásán, és azon, hogy az ékszer melyik ujját is díszíti. Arcára egyszeriben borzalmas kifejezés ült ki. Olyan, amitől Iris mellkasában jéggé fagyott a lélegzet.

– Értem. – A férfi mindössze ennyit mondott, azonban azt az egy szót elnyújtva, megfontoltan ejtette. Megköszörülte a torkát. – Akkor hát gyereket vár?

Iris úgy összerezsent, mintha arcon csapta volna.

– *Tessék?*

– Mivel semmi más indok nem jut az eszembe, amelynek nyomán a fiam képes lenne magát törvényesen valaki olyanhoz láncolni, mint magácska, egy senkiházi, szeplős képű lány, aki mást sem akar, csak elszipolyozni az örökségét. Hát persze, Romanben dolgozik a becsület, bár az gyakran bolondságokra készíti...

– Maga követett engem ma reggel a munkahelyemre – vágott a szavába Iris, miközben a bal kezének ujjain számolva, csak hogy a férfi továbbra is lássa jegygyűrűjének csillogását, nekiállt felsorolni Mr. Kitt vétkeit. – Betört a lakásomba. Minden bizonnyal átkutatta a személyes tárgyait. Most pedig olyan módon sértett meg, hogy immáron semmi mondandóm nem maradt az ön számára. – A bejárati ajtó felé mutatott, ami továbbra is nyitva állt, miközben a küszöbön túl egyre csak zuhogott a hűvös eső. – Most pedig *távozzon*, még mielőtt rendőrt hívok, és elvitetem innen!

Mr. Kitt gunyoros kacajt hallatott, de Iris szavainak mégiscsak volt súlya, mivel megindult az ajtó felé. Rálépett az újságra, összemocskolva Iris szalagcímét, mire a lány kénytelen volt lenyelni azt a szitokáradatot, amit legszívesebben a fejéhez vágott volna.

Azonban amikor odaért mellé, Mr. Kitt megállt, és szúrós tekintettel ismét lepillantott Irisre. Kék szeme vére-eres volt. A lehelete füsttől búzlótt.

Alig pár pillanattal korábban Iris még látta a testi hasonlóságokat Roman és az apja közt. Ám most, ahogy állta a férfi tekintetét, fájdalmas megkönnyebbüléssel nyugtázta, hogy Roman Carver Kitt egyáltalán nem olyan, mint az az ember, akitől származott.

– Már nem sokáig rejtőzködhet a maga szoknyája mögött, Miss Winnow – mondta a férfi, mintha nem lett volna hajlandó elismerni, hogy immár Iris is Kitt. – Amikor ma este látja, mondja meg neki, hogy beszédem van vele. Hogy az anyja és én azt akarjuk, hogy hazajöjjön. Hogy megbocsátom neki mindazt, amit tett.

Irisnek két másodperce volt eldönteni, mik legyenek az utolsó szavai. Két másodperce, és bár azt akarta, hogy Mr. Kitt továbbra is a sötétben tapogatózzon, azzal is tisztában volt, hogy ez az ember jelentős hatalommal bír, és komolyan azt akarja, hogy Roman hazatérjen.

– Nincs itt – jelentette ki.

– Hol szállt meg?

– Nincs Oathban.

Mr. Kitt felhúzta egyik szemöldökét, de aztán Iris ki-
mondatlan szavai mintha beléhasítottak volna.

– Látom már, mennyit ér a maga szerelme, Miss Winnow. Képes volt hátrahagyni őt Avalon Bluffban, miközben saját magát megmentette.

Azzal ellépett a lány mellett, végre elhagyva a lakást.

Iris sápadtan és remegve addig nézte a férfit, amíg bele nem vészett a viharba, miközben kölnijének illata és szivarjának füstje továbbra is ott lengedezett a szobában, foj-

togatva őt. Iris szemét könnyek csípték. Könnyek és düh és büntudat, ami olyan metsző volt, mint egy kés éle, és csontig felhasította őt.

Előbb becsukta és bezárta az ajtót, majd lassan térdre borult.

Minden történetnek két oldala van

Drága Kitt!

Lassan másból sem állok, csakis megbánásból.

Minden egyes reggel, ahogy felébredek a szürke, álomtalan éjszaka után, rád gondolok. Azon merengek, merre lehetsz. Hogy megsebesültél vagy éhezél vagy félsz-e. Azon merengek, vajon a föld fölött vagy az alatt vagy-e, hogy vajon Dacre a föld szívéhez láncolt-e, olyan mélyen a birodalmában, hogy esélyem sincs rá, hogy valaha rád bukkanjak.

Azt kívánom, bárcsak sosem engedtem volna el a kezedet aznap. Melletted kellett volna maradnom, amikor segíteni próbáltunk a katonáknak a dombon. Nem lett volna szabad hagynom, hogy a gáz közénk férközzön. Fel kellett volna ismernem a bátyámat, tudnom kellett volna, hogy nem te vagy az. Ha ezek közül csak az egyiket megteszem, akkor te és én még mindig együtt lennénk.

Kinyílt a bejárati ajtó.

Iris a lélegzetét visszatartva félbehagyta a gépelést. De aztán felismerte Forest lépteinek zaját, mire felpattant a padlóról, és kisietett a szobájából, hogy köszöntse őt.

Forest éppen az esővizet rázogatta a kabátjáról és a bakancsáról. Már majdnem estére járt az idő, és Iris egészen mostanáig nem tudta, merre járhat a bátyja. Gyűlölte, hogy ez miképp tépte le a vart a lelkében tátongó, félig behegedt sebről – felrémlettek előtte mindazon alkalmak, amikor az anyja későn ért haza, és mindazon pillanatok, amikor Iris aggódott miatta, mégsem tett semmit.

Egy újabb dolog, amit bánt.

Forest a levegőbe szippantott, majd mozdulatlanra dermedt. Felpillantott – az esőcseppek megcsillantak arcán –, és a szoba túlsó végéből egyenesen Iris szemébe nézett.

– Te szivaroztál? – kérdezte, képtelenül arra, hogy elrejtse döbbenetét.

Iris felszisszent. Jobban ki kellett volna szellőztetnie a lakást.

– Nem.

– Akkor volt itt valaki. Kicsoda? Bántott?

– *Nem.* Mármint igen – dörzsölte meg Iris a homlokát. Mégis mennyit áruljon el Forestnek? – Benézett hozzám az apósom. Roman felől érdeklődött. Azt akarta tudni, merre van.

Forest nagyot sóhajtott. Bereteszte maga mögött az ajtót, majd a konyhaasztalhoz lépett, és letett rá egy papírzacskót. Az illatából ítélve vacsora lehetett.

– És mit mondtál neki? – kérdezte óvatosan.

– Azt, hogy Roman nincs Oathban. Dacréről egyetlen szót sem szóltam.

Forest elővett két újságpapírba csavart szendvicset. Iris azonban látta, hogy az állkapcsa meg-megfeszül, mintha azon töprengett volna, mit is mondjon.

– Gyere, ülj le, és egyél! – mondta végül kihúzá az egyik étkezőszéket. – A kedvencedet hoztam.

Iris helyet foglalt a bátyjával szemben, és kicsomagolta a szendvicseit. Az valóban a kedvence volt – pulyka rozskenyéren, extra lilahagymával –, mire a szívét melegség járta át, mignem észrevette, hogy egy szelet savanyú uborka is hever a kenyéren. Kénytelen volt nyelni egyet, hogy megszabaduljon a torkában nőtt gombóctól. Hogy ismét elfojtsa a Romanról való élénk emlékeit, azon nap emlékét, amikor a fiú ott ült mellette a padon a parkban, és Iris először látta meg, hogy ki is ő valójában.

Szóltanul ettek. Iris kezdett ráébredni, milyen retentő csendes Forest mostanság. Mindketten azok voltak – gyakran kapták azon magukat, hogy visszahúzódnak a saját páncéljukba. Iris meg is lepődött, amikor bátyja mogorván megtörte a félszeg némaságot.

– Sajnálom, hogy nem voltam itt, amikor ma hazaértél a munkából. – Egy pillanatra elhallgatott, és lesöpörte a morzsákat az ingjéről. – Állásinterjún voltam, próbálok munkát találni.

Iris felhúzta szemöldökét.

– Tényleg? Ez remek hír, Forest! Csak nem az jár a fedben, hogy visszamész az órásüzletbe?

– Nem – rázta a fejét Forest. – Túl sok kérdést tennének fel, ha visszamennék oda. Tudják, hogy bevonultam, és nem akarom, hogy el kelljen magyaráznom, mi történt.

Iris ezt meg is értette. Viszont nem akarta, hogy a bátyja úgy érezze, meg kéne húzódnia az árnyak közt, és teljesen előlről kellene kezdenie az életét, mindezt azért, mert Dacre belémélyesztette a karmát, bábú módjára irányítva őt.

Kinyitotta a száját, hogy ezt közölje is vele, de aztán elharapta a szavakat.

– Mi az? – pillantott fel Forest.

– Semmi. Csak... büszke vagyok rád.

A bátyja arca megrándult. Hirtelen úgy tűnt, mintha a könnyeivel küzdene, mire Iris gyorsan, könnyedebb hangon hozzátette:

– És legközelebb jó lenne, ha hagynál nekem egy cetlit, hogy tudjam, mikor érsz vissza. Hogy ne aggódjak. Ami azt illeti, ma hamarabb jöttem haza a szerkesztőségből. Helena szabadnapot adott nekem és Attie-nek, és...

– Miért adott nektek szabadnapot? – vágott a szavába Forest, mintha csak megérezte volna a közelgő vihart.

Iris ívbe hajtotta nyelvét a foga mögött. *Nos*, gondolta, *semmi értelme halogatni az elkerülhetetlent.*

– Iris?

– Helena megkért engem és Attie-t, hogy menjünk vissza a frontra.

– Hát persze. – Forest ledobta az asztalra szendvicsének maradékát. – Még csak két hete tértél vissza, és máris megint elküldene!

– Ez a munkám, Forest.

– És közben a *húgom* vagy! Az én kishúgom, akit védelmeznem kellett volna. – Kezével nedves hajába túrt, ajkát keskeny vonallá préselte. – Sosem lett volna szabad magadra hagynom téged és anyát. Itt kellett volna maradnom, és akkor *ez az egész* soha meg sem történik.

Ez az egész.

Az, hogy Forest megsebesül, majd Dacre meggyógyítja őt, hogy utána az ellenségért harcoljon. Az, hogy az anyjuk megadja magát az itálnak, majd elüti egy villamos, miközben részegen hazafelé sétál. Az, hogy Iris kimegy a frontra, hogy a háborúról tudósítson, hogy aztán majdnem ezernyi darabra robbantsa egy kézigránát a roham közepette.

Az egész olyan reménytelenül összegabalyodott, az egyik szál elválaszthatatlan volt a másiktól.

– Miért mentél? – kérdezte Iris olyan halkán, hogy már azt hitte, Forest úgy tesz majd, mintha nem is hallotta volna.

Részben már tudta a választ: a bátyja azért állt be a seeregbe, mert egyik este, ahogy hazafelé tartott a munkából, meghallotta, ahogy Enva a hárfáján játszik. És az a dal szí-

ven szúrta őt, felfedve előtte a háború valós mivoltát. Egy egész verzén át Forest úgy látta a lövészárkokat, mintha ő maga is ott lett volna. A pusztítást, amit Dacre erői a kis vidéki városokban vittek végbe. A füstöt és a vért és az égből hó módjára hulló pernyét.

– Azt kérdezed, hogy *miért* harcoltam? – vágott vissza Forest.

Iris bólintott.

Forest egy pillanatig semmit sem mondott, csak a beszakadt körömgátyát piszkálta, aztán így szólt:

– Értünk harcoltam. A jövődért harcoltam. A saját jövőmért. A nyugaton élő emberekért, akiknek segítségre volt szüksége. Nem Enváért. Nem igazán. A fronton sohasem tűnt fel. Egyszer sem vezette a seregeinket, miután rávett minket a harcra.

– És én pont ugyanezen okok miatt írok – mondta Iris. – Ennek a tudatában... továbbra is visszatartanál attól, hogy menjek?

Forest felsóhajtott, de közben olyan meggyötörtnek tűnt. Kezét a derekára helyezte, amiből Iris tudta, hogy éppen az egyik sebhelyét érinti.

A lány eltűnődött rajta, vajon még mindig sajogtak-e a régi sebei. A három, a testét felszakító golyó nyoma, amikből kettő létfontosságú szervet ért. *Halottnak kéne lennie*, gondolta Iris, és kirázta a hideg. *Halottnak kéne lennie, és nem tudom, hogy most hálásnak kellene-e lennem Dacrénak, amiért megmentette őt, vagy dühöngenem, amiért a bátyám ilyen fájdalommal hegekkel él.*

– A sebeid, Forest – állt fel az asztaltól. Enyhíteni akarta a kint, amit Forest még mindig érzett, de fogalma sem volt, hogyan segítsen neki. Meg aztán, az igazat megvallva, Forest azt sem szerette, ha Iris egyáltalán szóba hozta a sebesüléseit.

– Jól vagyok – vette a kezébe ismét a szendvicsét. Harapott belőle egyet, az arca azonban sápadt volt. – Ülj vissza és egyél, Iris!

– Gondoltál arra, hogy elmenj orvoshoz? – kérdezte a lány. – Szerintem hasznodra válna.

– Nincs szükségem orvosra.

Iris visszaereszkedett a székébe. Az utóbbi két hétben tiszteletben tartotta Forest azon vágyát, hogy békén hagyja őt, és kérdéseinek javát megtartotta magának. Most azonban távozni készült, akár Forest áldását adja erre, akár nem. Arra készült, hogy ismét Dacre felé – *Roman* felé – induljon, és többet kellett tudnia.

– Állandóan fájnak a sebeid? – kérdezte.

– Nem. Ne aggódj miattam!

Iris nem hitt neki. Láta rajta, hogy az esetek többségében nem érzi jól magát, és ez a gondolat kínozza őt.

– Mi lenne, ha elmennék veled az orvoshoz, Forest?

– És mégis mit mondanánk neki? Mégis hogyan magyarázzam el, miképp maradtam életben ilyen halálos sebekkel? Hogyan gyógyultam meg, amikor halottnak kéne lennem?

Iris elfordította a tekintetét, hogy elrejtse könnyektől csillogó szemét.

Forest elhallgatott, az arca kipirosodott, mintha bűntudata lett volna amiatt, hogy így kijött a sodrából.

– Nézz rám, Kisvirág! – suttogta lágyan.

Iris, arcának belső felébe harapva, így is tett.

– Tudom, hogy Roman jár a fejedben – mondta Forest olyan hirtelen váltva témát, hogy az meghökkentette Irist. – Tudom, hogy aggódsz miatta. De nagy rá az esély, hogy Dacre éppen rettentő közel tartja őt magához. Meggyógyítja a sebeit, megfosztja minden kapocstól, ami egykor kötötte őt. Azoktól, amik a családjához, az Oathban való életéhez, és azokhoz a dolgokhoz fűzték, amikről valaha álmodott. Még azoktól is, amik *hozzád* fűzik. Mindentől, ami megzavarhatná a szolgálatát, és arra sarkallná, hogy hozzám hasonlóan elszökjön.

Iris pislogott. Arcán egy könnycsepp gördült végig, amit gyorsan letörölt, miközben Forest nyakát figyelte.

A fiú még mindig viselte édesanyjuk aranyláncát. Azt a kézzelfogható dolgot, amiből elég erőt merített ahhoz, hogy kiszabaduljon Dacre karmai közül.

– Ezzel azt akarod mondani, hogy Kitt nem fog rám emlékezni?

– Igen.

Iris gyomra görcsbe rándult. Még a lélegzet is fáj, mire dörzsölgetni kezdte a kulcscsontját.

– Nem hiszem, hogy képes lenne elfelejteni.

– Figyelj rám! – hajolt át Forest az asztal felett. – Többet tudok nálad erről. Tudom...

– Mint ahogy arra folyton előszeretettel emlékeztetsz is! – kiáltott fel Iris, miután képtelen volt megálljt parancsolni magának. – Folyton azt mondogatod, hogy *többet tudsz*, és mégis alig árulsz el valamit. Csak morzsákat hintesz elém, pedig ha egyszerűen csak nyíltan beszélnél velem – ha elmesélnéd az egész történetet –, akkor talán meg is érteném!

A bátyja egy szót sem szólt, de állta a tekintetét. Iris haragja olyan volt, mint egy villanás – rövid életű és mindössze egy pillanatig heves. A lány gyűlölte ezt – gyűlölt veszekedni Foresttel. Visszahanyatlott a székére, mintha az utolsó csepp lélegzetet is kiszorították volna belőle.

– Nem akarom, hogy visszamenj a frontra – jelentette ki végül Forest. – Túl veszélyes. És semmit sem tehetsz Romanért, azt leszámítva, hogy biztonságban maradsz, ahogy ő is akarná. Nem fog emlékezni rád, legalábbis egy jó darabig biztos nem. – Összegyűrte a szendvicse mőcsingjait körülfogó újságpapírt. A beszélgetés ezzel lezárult, Forest pedig felállt, hogy kidobja a vacsoráját a szemetesbe.

Iris nézte, ahogy bemegy az anyjuk régi szobájába, amit hazatértük óta a sajátjának nevezett ki. Nem csapta be az ajtót, de a lány így is összerezzenett annak hangjára, ahogy becsukódott.

Becsomagolta szendvicsének maradékát, és betette a hűtőszekrénybe, majd visszatért a szobájába. Rápillantott az írógépre a padlón, ami pont úgy állt, ahogy hagyta, a hengerből kikandikáló lappal. Karmai közt a Romannek félig megírt levéllel.

Iris nem tudta, miért is ír neki. Az írógép hétköznapi darab volt – az őt Romannel összekötő, mágikus kapocs elpattant. De attól még kihúzta a papírt, és összehajtogatta. Becsúsztotta a szekrényajtó alatt, és várt pár lélegzetnyi időt.

Amikor kinyitotta a szekrényt, pontosan az a látvány fogadta, amire számított. A levele még mindig ott hevert az árnyékos padlón.

* * *

Valamikor az éjszaka mélyén Iris zenére ébredt.

Reszketve felült ágyában, és hegyezte a fülét. A dal halk volt, ám csodás, magányos hegedűn játszott hangok crescendója. Szobájának ajtaja alatt fény villódzott, és halvány füstszag terjengett. Az egész furcsamód ismerősnek tűnt, mintha már korábban is átélte volna ezt a pillanatot. Iris kimászott az ágyából, majd a zene és ez a cseppnyi viasz kicsalta őt a szobájából.

Döbbenetére a nappaliban az édesanyja fogadta.

Aster kedvenc lila kabátjába burkolózva ült a kanapén, csupasz lába a dohányzóasztalon nyugodott. Ujjai közt egy szál cigaretta égett, miközben fejét hátrahajtotta, a szemét lehunyta. Szempillái sötétnek tündek sápatag arca mellett, Aster azonban békésnek látszott, ahogy hallgatta a zenét.

Iris nagyot nyelt. Amikor megszólalt, a hangja megkínzottan csengett:

– Anya?

Aster szeme lassan felnyílt. A fodrozódó füstön át Iris szemébe nézett, és elmosolyodott.

– Szia, szívem! Nincs kedved csatlakozni hozzám?

Iris bólintott, majd helyet foglalt az anyja mellett a kanapén, az elméje csupa köd és zavar. Valamire emlékeznie kellett volna, de képtelen volt rájönni, pontosan mi is az. Biztos ráncolta a homlokát, mivel Aster megfogta a kezét.

– Ne gondolkozz túl buzgón, Iris! – mondta. – Csak hallgasd a hangszert!

Az Iris vállába kapaszkodó feszültség enyhült – engedte, hogy a zene átjárja őt, és egészen mostanáig rá sem döbönt, mennyire ki volt szomjazva a hangokra, hogy a mindennapi élet milyen sivárrá lett így, hogy a húrok hangja nem frissítette fel az órákat.

– Ezzel nem szegjük meg a kancellár törvényét? – kérdezte az anyjától. – Hogy ilyen zenét hallgatunk?

Aster nagyot szívott a cigarettájából, szeme zsarátnok módjára ragyogott a gyenge fényben.

– Szerinted valami, ami ilyen bájos, lehet valaha is törvényellenes, Iris?

– Nem, anya. De azt hittem...

– Csak *hallgasd!* – suttogta ismét Aster. – Hallgasd a hangokat, kedvesem!

Iris körbepillantott a szobában, és észrevette a nagy rádióját a tálon. A zene csak úgy ömlött az apró hangszóróból, olyan tisztán, mintha a hegedűművész ott lett volna velük, Iris pedig annyira megörült a rádió láttán, hogy felállt, és átvágott a szobán.

– Azt hittem, ez odalett – nyújt felé, hogy megcirógassa a tárcsáját.

Az ujjai keresztülsuhantak a rádión. Döböntően nézte, ahogy a szerkezet ezüst és barna és arany pocsolyává olvad. A zene hirtelenjében hamissá lett, a vonó üvöltött a túl feszes húrokon, mire Iris megpördült, és tágra nyílt szemmel nézte, ahogy Aster fakulni kezdett.

– Anya, várj! – Iris átvetette magát a szobán. – *Any!*

Aster nem volt több ibolyalila festék füsttel átszőtt és korommal bekent foltjánál, Iris pedig ismét felsikoltott, ahogy próbálta magához ölelni az anyját.

– Nem menj! Ne hagyj így magamra!

Hangja zokogásba fulladt. Úgy érezte, mintha egy óceán hullámszára a mellkasában, sós vízzel töltve meg a tüdejét, majd a lélegzete elakadt, ahogy egy, a vállára nehezedő, meleg kéz hirtelen a horgonyává lett, és visszahúzza őt a felszínre.

– Iris, ébredj! – szólt egy mély hang. – Ez csak egy álom.

Iris felriadt. Pislogott párat a halovány, szürke fényben, mire az ágya szélén ülő Forestet pillantotta meg.

– Csak egy álom volt – ismételte a bátyja, bár éppen olyan feldúltnak tűnt, mint Iris. – Minden rendben.

Iris fuldokló hangot hallatott. A szíve csak úgy zakart, de azért bölintett, miközben lassacskán visszatért a testébe. Aster látványa azonban nem eresztette, olyan volt, mintha a szemhéjába égették volna. Iris rádöbbsent, hogy hetek óta most álmodott először.

– Forest? Mennyi az idő?

– Fél kilenc.

– *A francba!* – Iris felpattant. – Elkések a munkából.

– Csak lassan! – mondta Forest, ahogy keze lehullott hűga válláról. – És amúgy mégis mióta káromkods?

Amióta elmentél, gondolta Iris, de ki nem mondta, mivel ez csak félig volt igaz. Nem okolhatta a bátyját azokért a szavakért, amik manapság kibuktak a száján.

– Vízállóan öltözz! – Forest felállt az ágyról, de vetett Iris felé egy szúrós pillantást. – Zuhog az eső.

Iris az ablak felé pillantott. Láta, ahogy esővíz csorog le az ablaktáblán, és rádöbbsent, hogy a vihar zord szürkesége tehetett arról, hogy elaludt. Gyorsan felvett egy elől végig gombos vászonruhát, és befűzte háborús bakancsát. Arra már nem volt ideje, hogy bármit is kezdjen a hajával, úgyhogy egyszerűen csak az ujjával fésülte át a hosszú, gubancos tincseket, miközben kirohant a szobájából, magához véve kis kezitáskáját, a ballonkabátját és a fekete tokba gondosan bezárt írógépet.

Forest a bejárati ajtó mellett állt, az egyik kezében egy csésze tea, a másikban melaszos keksz.

– Ne kísérjelek el? – kérdezte.

– Nincs rá semmi szükség. Ma villamossal megyek – felelte Iris, és meglepődött, amikor Forest a teát és a kekszet is felé nyújtotta.

– Akkor egy kis útravaló.

Így kért bocsánatot az előző estéért.

Iris elmosolyodott. Ez szinte már olyan volt, mint a régi szép időkben. Elfogadta a langymeleg teát, és egy húzásra megitta. A kekszért cserébe visszaadta Forestnek a csészét, a fiú pedig kinyitotta előtte az ajtót.

– Fél hatra itthon vagyok – lépett ki Iris a nedves, reggeli levegőbe.

Forest bólintott, de arcán aggodalmas kifejezéssel az ajtóban maradt. A csúszós lépcsőfokokon lefelé menet Iris végig érezte, ahogy figyeli őt.

Még azelőtt megette a kekszet, hogy az eső tönkrekethebbe volna, majd a villamosmegállóhoz sietett. Zsúfolt, zötykölődős egy út volt, miután az emberek többsége munkába menet menedéket keresett a vihar elől. Iris hátul állt, és lassacskán rádöbrent, mekkora a csend. Senki sem beszélgetett vagy nevetgélt, ahogy tették azt általában a villamoson. Furcsa hangulat uralkodott, mintha a világ kibillant volna az egyensúlyából. Iris azt hitte, az idő tehet róla, de az érzés egészen a *Tintaoltos Hírvivő* épületéig kísértte őt.

Amint észrevette a főbejárat fölé festett szavakat – az élénkvrös festék, mint a friss vér, lefelé csöpögött a téglákon –, megtorpant a járdán.

Merre vagy, Enva?

Iris megborzongott, ahogy belépett az épületbe, de miközben lehúzott fejjel áthaladt a szemöldökfa alatt, érezte annak a mondatnak a súlyát. Valaki biztos órákkal korábban, az éj leple alatt festhette, mivel előző nap még nem volt ott. Elmerengett rajta, ki lehetett az elkövető, és

hogy vajon valóban vissza akarta-e űzni Envát a sírba, akár holtan, akár álomba merülve. Vajon valaki olyan volt, aki elveszítette egy szeretettét a háborúban? Valaki, aki belefáradt az istenek csatározásába?

Iris nem tudta hibáztatni az illetőt – őt magát is napi szinten ellentmondásos érzések gyötörték amiatt, ami a bátyjával történt, amire mind azért került sor, mert Dacre felebredt álmából, Enva pedig elpengette az igazat a háborúról. Ez dühöt, szomorúság, büszkeséget ébresztett benne. *Porig rombolta a lelkét.*

Mindezek ellenére ő is aggódott amiatt, merre lehet az Égi istennő. Enva miért bujdosott? Vajon tartott a halandóktól, akik ennyire meg akartak tőle szabadulni?

Merre vagy, Enva?

Bár Irist nyugtalanította a gúnyos, vérvörös kérdés, arra számított, hogy a *Hírvivő* olyan nyüzsgő lesz, mint egy méhkas. Arra számított, hogy majd gépelő szerkesztők, csörgő telefon és asztalok közt üzenetekkel rohángáló asszisztensek fogadják. Arra számított, hogy Attie, máris három csésze teával a háta mögött, éppen a következő cikket pötyögi.

Ehelyett egy komor, csendes szerkesztőség fogadta.

Senki sem mozdult, mintha csak valami bűbáj nyomán szoborrá váltak volna. Egyedül a füst vágott át az árnyakon, felemelkedve a cigaretták végéből és a hamutartókból. Iris belépett a némaságba, lélegzete elakadt a riadalomtól. Látta, hogy Helena a helyiség közepén áll, és éppen egy újságot olvas. Attie ott volt mellette, keze a szájára szorítva.

– Mi az? – kérdezte Iris. – Történt valami?

Érezte, hogy megannyi tekintet fordul felé, megcsilánva a lámpafényben. Némelyikben szánalom, együttérzés játszott. Másokban óvatosság. A lány azonban Helenát figyelte, aki leengedte az újságot, hogy a szemébe tudjon nézni.

– Sajnálom, kölyök – mondta.

Mégis mit sajnál?, akarta kérdezni Iris, amikor azonban Helena felé nyújtotta az újságot, a szavak megakadtak a torkában.

Iris letette az írógépét. Elvette a lapot. Helena a címlaldalon olvasott valamit.

Az *Oathi Közlöny* egyik száma volt. Azé a lapé, ahol Iris régebben dolgozott. Milyen furcsa volt most a kezében tartani ezt az újságot itt, a *Tintafoitos Hírvivő* szerkesztőségében. Szinte már olyan volt, mintha Iris ismét álmodott volna, mígnem meglátta, mi ragadta meg annyira Helena figyelmét.

A szalagcím merészen, fekete tintával szedve terpeszkedett a címlapon. Egy olyan szalagcím, amire Iris sosem számított.

DACRE TÖBB SZÁZ SEBESÜLT ÉLETÉT MENTI MEG AVALON BLUFFBAN írta ROMAN C. KITT

Iris meredten nézte a lapra nyomtatott nevet. Azt a nevet, amiről nem hitte volna, hogy valaha ismét egy szalagcím mellett látja majd.

Kitt életben van.

Megkönnyebbülése aztán semmivé foszlott; hideg járta át, és reszketni kezdett, ahogy nekiállt olvasni Roman szavait. A bőrét mintha tűk szurkálták volna, az arca átforrósodott. Ugyanazt a pár mondatot többször is el kellett olvasnia, hogy megértse őket.

Minden történetnek két oldala van. Önöknek talán ismerős lehet az egyik, ami egy olyan istennő szemszögéből meséli el az eseményeket, aki megannyi ártatlan gyermeküket szőlította egy véres háborúba. De talán szeretnék hallani a másik felet is? Azt, akinek a vágya, hogy a gyermekeik ne megsérüljenek, hanem meggyógyuljanak. Azt, akinek a vágya, hogy ez a vidék rendbe jöjjön. Egy történetet, ami

nem egy múzeumban vagy egy olyan történelem-könyvben rejtőzik, amit sokunk soha fel sem nyit majd, hanem ami éppen most íródik. Éppen most, ahogy önök a kezükben tartják ezt az újságot, és a szavaimat olvassák.

Mivelhogy itt vagyok a fronton, biztonságban Dacre katonái közt. És elmondhatom önöknek mindazt, amit tudni kívánnak a másik oldalról.

– Nem – suttogta Iris. Érezte, ahogy az epe felszalad a torkán, láng módjára perzselve végig a mellkasát.

– Annyira sajnálom, Iris – ismételte Helena, miközben a fény kihuny a szemében. – Roman ellenünk fordult.